

Ето ты, рече му Минка, и му прѣдстави и двѣнкетѣ. А този человекъ бѣше онзи Господарь, отъ когото бѣхъ откраднали кокошкѣтъ. Дѣцата като го познахъ, сврѣхъ ся около майкѣ си, като че ищѣхъ да ся скривѣтъ.

Небойте ся, сыно, рече имъ майка имъ, като ты насърчаше, той е най-големый твой пріятель.

Я вижъ ты моитѣ затворници! рече другъ-единъ, когото дѣцата и по гласътъ и на гледъ познахъ, че е Велко, градинарьтъ; не бойте ся сега, сыно, рече той, всичко е опростено, и забравѣте минѣлото.

Дѣцата ся отмахнѣхъ отъ майчинитѣ си пригрѣдки и колѣничихъ прѣдъ Господаря, комуто бѣхъ откраднали кокошкѣтъ. Ето, Господине, рекохъ и двѣтъ, като ронехъ сълзы, вы видите сега че не сме вы лгали, като ви казвахмы, че майка ни е болна и злочеста!

Милички мои, подума въ умиленіе господарьтъ и сълзы ронѣхъ изъ очи тѣ му: любезны, милички дѣца мои! дума-